

Média, sociální sítě, korporace porušují ústavu ČR, nikdo se o tom nechce bavit

 radiouniversum.cz/cumpelik-robin-3d-media-socialni-site-korporace-porusuji-ustavu-cr-nikdo-se-o-tom-nechce-bavit/

Robin Čumpelík Díl 3/3

Text 20.2.2024 35 min Přehrát

#Společnost

Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají, chtělo by se říci, když jsme se ve druhém díle s Robertem Čumpelíkem bavili o nové pandemické dohodě WHO. Když čtete přístupné části pandemické dohody WHO, máte pocit, že opravdu jde o vaše dobro a vaši ochranu, ale je to tak doopravdy? Robert Čumpelík poznamenal: „Největší čáry máry politiků se dělají na Vánoce, na Velikonoce, a pak taky první letní dny, kdy je 5., 6. Mistr Jan Hus, protože lidi si taky někdy chtějí vydechnout.“ A ještě dodal: „Pozornost lidí je úplně jinde. A to je fakt. Tenhle princip pozoruju minimálně deset let – největší zvěrstva v politice a v legislativě se vždycky dějí v těchto termínech.“ A tak nezbyvá, než se opět učit číst mezi řádky, a zvažovat, zda nadnárodním finančním a farmaceutickým korporacím jde skutečně především o člověka.

Martina: Když lidem říkáš: „Lidé ptejte se, lidé scházejte se, a diskutujte spolu,“ tak ty sám mnohá tato setkání organizuješ. Jaký je zájem? A kde můžou lidé natrefit na akce, kde si můžou tříbit názor?

Robin Čumpelík: Já jsem vlastně tím, že vyšla knížka Česká cesta z covidu, což je příspěvek k zachycení názorů vědecké obce, tak to беру tak, že jsem ten, který se snaží přispět, propojit, nejsem autor těch odborných věcí, ale někdo, kdo propojuje a koordinuje. A tak je to i s akcemi. Takže jsme udělali takzvané Odborné občanské fórum, byla to Občanská fóra, a to se ne úplně povedlo, protože se pak všichni rozprchli, a nic z toho nebylo. Toho bych se nerad dožil, abyste toto zažili znova. Takže, aby se na Odborných občanských fórech diskutovalo, byla reflexe, a taky ponaučení, to znamená aktuální rizika – třeba to, na co se doptáváš, tedy pandemická smlouva – a pak jít ještě dál. A to je ta vize, aby k tomu nedošlo, a jak to celý proměňovat. A pak už jsme u změn.

A k té konkrétní akci bych možná vypíchl – možná tě to bude zajímat – že jsme na jaře dělali v Brně, v augustiniánském opatství, akci – to souvisí s panem profesorem, a bylo to právě na požadavek odborníků. To ani nebylo moje, jakože si Čumpelík řekne: „Tak já udělám akci.“ Tak to nebylo. Oni mě poprosili, jestli bych s tím pomohl a udělal to. Tak jsme vybrali krásný prostor v augustiniánském opatství, a představ si, že to tam patří církvi, já jsem nevěděl, co a jak, a podepsal jsem s nimi smlouvu – dobrý nájem, všechno – prošli jsme to, komunikace, produkce, všechny tyto rutinní věci. A pak za pár hodin, den před akcí, v pátek odpoledne, přičemž akce měla být v sobotu na konci května, řekli: „Ne, tato akce se tady konat nebude.“ A normálně to zcenzurovali.

Martina: A kdo to řekl?

Robin Čumpelík: Řekli to zástupci augustiniánského opatství, potažmo vlivný úředník přes jednu neziskovku, která je pod Magistrátem hlavního města. Velice oficiálně vypověděli smlouvu v pátek odpoledne, kdy na jaře všichni jezdí na chatičky. Když jsem těm lidem volal zpátky, tak dva z nich byli na dovolené, a já říkám: „Vy jste na dovolené? Ale před hodinou jste mi poslala email, a teď se se mnou nechcete bavit, protože jste na dovolené. Ale vy jste seděla u mailu.“ Tak to jsem ještě pochopil, že to tak může být. Když jsem zavolał dalšímu člověku, tak měl stejný příběh, že je taky na dovolené. Dobrý, tak jsem začal pátrat, a šel na ty augustiniány zazvonit, protože jsem měl úctu. A situace, kterou jsme tam zažili, to si dokážu představit jenom ve filmu o italských mafiích napojených na církev. Že přijde člověk – je tam teplo, 26 stupňů – v černém koženém kabátě, který se vyjadřuje arogantně, a říká: „Vy jste lhali o tom, co to je za akci.“ A já říkám: „Lhali? Vždyť jsme vám vždy říkali, co to je za akci, dávali jsme vám veřejně, že se to týká doby covidové a vakcín. Zkrátka – akce byla zcenzurována.“

Martina: Takže v tom augustiniánském klášteře vám to....

Robin Čumpelík: To neproběhlo. Tak jsem samozřejmě s nikým nebojoval – přímý boj není můj styl. Oni měli obrovský strach, požírají sami sebe.

Augustiniánské opatství nám minulý rok v květnu v pátek odpoledne vypovědělo smlouvu na pořádání akce, která byla připravena, a měla proběhnout v sobotu

Martina: Ale kdo to je „oni“? O kom mluvíš?

Robin Čumpelík: V rámci augustiniánského opatství. To je delší příběh, to je až na dokument. Protože tam v čele sedí Italové a Španělé, španělská jména, takže já ti teď nevystřihnu, jaký Miguel, ale klidně ti na ně dám mobil. To jsou lidi, kteří zastupují augustiniány, Augustiniánské opatství. A ten člověk, který tam byl s nimi, říkal: „Jsem z opatství.“ A pak se ukázalo, že je z magistrátu. A církev řekla: „My to tady nechceme.“ A vymýšlela různé příběhy, proč to tam nechtějí. Takže jsme tu akci přesunuli.

A důležitý moment je jejich strach. To je vlastně jejich obchodní artikl – strach. Takže akce už byla dávno přesunutá, a když to bylo vyřešeno – dovedete si představit, jak to bylo náročné, přesunout tuto akci v pátek odpoledne, a v sobotu ráno to mělo být – nebe bylo nad námi, ne nad nimi – všechno bylo během dvou hodin vyřešené, tak v podvečer v pátek jsem zajel do opatství, zazvonit na toho pana Marcina – to byl asi Polák, který byl podepsaný na smlouvě – a zase nebe nad námi, protože já tam na něj nečekal, zazvonil jsem, a on strašně rychle vylezl. Jenže asi zřejmě neslyšel ten zvonek, ale zrovna někam odjížděl, a já říkám: „Jé, dobrý den, vás hledám.“ To, co ti vyprávím, vyprávím poprvé veřejně, a za druhé to máme úplně všechno natočené, ale úplně všechno. Takže jsem se mu velice slušně, pokorně představil, a on mi začal říkat nějaké důvody, pak začal někam volat. Prostě to zkrátka celé totálně zcenzurovali.

Martina: Jak zcenzurovali?

Robin Čumpelík: Akce neproběhla. Měla proběhnout, naslibovali mi tam ještě, že to ještě celé prověří, a tento hlavní duchovní, který byl podepsaný na smlouvě, si potom vypnul telefon. On říkal: „Já to prověřím, já se ozvu.“ A zrovna tam byl jeden člověk, který k nim chodí do kostela, takže se znali, takže

u toho byli svědci. Všechno, co vyprávím, je natočené, a lidé, protože to viděli, tu situaci, byli na naší straně, měli na sebe navzájem mobil. Ale ti duchovní si radši vypnuli telefony a přestali úplně komunikovat, a ještě na mě poslali krajskou policii s vysílačkami.

Martina: A kam?

Robin Čumpelík: Vyloženě na to místo před augustiniánské opatství. Protože oni pracovali se strachem, takže se báli, že já tam budu na sílu tuto akci ráno tlačit.

Martina: Ale vy už jste ji měli přestěhovanou úplně jinam.

Robin Čumpelík: Měli strach. Nechci to teď už dál rozvádět. Je to složitější a dlouhý příběh. Ale pro mě to byl velice zábavný, velice zajímavý experiment, protože mi to ukázalo některé principy, které fungují v církvích, v politice, a najednou jsem si to na vlastní kůži – v rámci laboratoře – vyzkoušel. Ale ještě řeknu jednu zajímavost: Mně se po této události ozvala spousta vlivných lidí, a spousta katolíků, a tak dále, zajímaví lidé, a mezi nimi byl i odborník na církevní právo. A on mi říká – řeknu přesně jeho slova: „Pane Čumpelík, posadte se. Víte, to augustiniánské opatství, tam je výjimka z roku 1752, a spadá přímo pod Vatikán. Víte, vy jste jim sáhl na věci, a tohle...“ A začal mi vyprávět církevní i světské právo, takže to je možná dobrá osvěta pro posluchače, že tento kus Brna je vlastně kus Vatikánu, už od roku 1752, a přímá linka k papežovi. Pozor, velké výhody: Budget, privilegia, informace, a tak dále. A o to se tam hraje. Takže zajímavé.

Martina: Abych pravdu řekla, tak jsem úplně zapoměla, jaké mělo být téma této přednášky?

Robin Čumpelík: Covid.

Martina: Covid. A to tak strašně vadilo?

Robin Čumpelík: Dobře, že to připomínáš. Protože jak ses ptala na ty akce, a na tu akci v Brně, tak toto – nevím, jestli to náhodou nebyla jiná akce v Brně – byla moje zkušenost. Chci říct, že jsme k tomu ještě vůbec nic neodvysílali, protože jsme celou situaci, co tady vyprávím, natočili.

Martina: Když toto vyprávíš, tak z toho člověku není dobře po těle, protože najednou jako by se neměl kam obrátit. Dobře, politici sledují své zájmy, farmaceutické lobby si sledují své zájmy, ale že si své zájmy sledují i církve...?!

Robin Čumpelík: To víme.

Vatikán a celé toto papalášství už přestává dávat smysl

Martina: Já vím, ale tak nemůžeš mi vzít všechny hračky. Lidé se přeci nemohou cítit úplně sami. V okamžiku, kdy se lidé začnou cítit sami, tak je to rozbije.

Robin Čumpelík: Kolik filmů je o církvích. Jak se jmenuje ten slavný – Kmotr? To má tři díly, nebo dva?

Martina: Myslíš Mario Puzzo – Kmotr?

Robin Čumpelík: Ten. Nejsem úplně znalec, ale myslím, že třetí díl končí tím, jak v devadesátých letech zabijí během dvaceti dní Jana Pavla I. protože chtěl reformovat katolickou církev. Tak si můžeme říct, kolik je na tom pravdy, protože to je pravda, že zabili papeže, a dali tam pak papeže Slovana. To jsou všechno věci, ke kterým, díky augustiniánskému opatství, docházím a říkám: „Zajímavé. Zajímavé.“ A je to strašně nedávná historie, věci, který se nás v dnešní době dotýkají.

Martina: Ale co jsi tím chtěl říct?

Robin Čumpelík: Chtěl jsem tím říct, že přeci víme, že církev... Co náš Mistr Jan Hus? Vždyť se s tím od té doby nepohnulo. Jsem si tím jistý, že ne, že to je opravdu velká zkaženost a že bychom se měli bavit o tom, že Vatikán už přestává dávat smysl, a celé toto papalášství. Ale já odpovím pozitivně: Včera to bylo 400 let od vydání knihy Labyrint světa a ráj srdce.

Martina: Ano.

Robin Čumpelík: 1623, první rukopis Jana Ámose Komenského s názvem Labyrint světa a ráj srdce. A tam je odpověď na tvou otázku, Martino: On tam popisuje labyrint, mimo jiné přesně mluví – z toho jde mráz po zádech – přesně popisuje, co se teď děje v Evropě. A pak další kapitoly, ze zhruba 27 kapitol Ráje srdce, kde říká: Ne církve. On tam totiž kritizuje všechny církve. Hodně islám. Třeba ve Francii by tuto knížku zakázali. To je síla. Ale jde i do vlastních řad, a tak dále. Inventura. A pak říká, že když se člověk neobrátil do sebe, a nehledá uvnitř sebe kousek Krista, tak nemá šanci se zorientovat. A to psal ve chvíli, kdy mu umíraly děti, manželka mu umřela, byly války, furt se musel stěhovat, národ ho vyhodil mimo hranice, a tak dále. Takže tam jsou odpovědi: Dvnitř – ne outsourcing někam nahoru.

Martina: Ty jsi citoval dalajlámu, který řekl, že největším rizikem ve společnosti je strach. A před malou chvílí jsi strach vzpomenuh hned v několika podobách: Strach církve, strach opatství, strach lidí, strach vlád....

Robin Čumpelík: Artikl. Obchodní artikl.

Vyvolávání strachu je nástroj psychopatů na udržování moci. A překonávat vlastní strach je těžký proces.

Martina: Řekni mi, kdo ho tak rád vyváží, a kdo ho považuje za velmi dobrou záležitost ke směně?

Robin Čumpelík: Kdo? To nevím. Ale je to obchodní artikl. Vezměte si to na drobných věcech: Pro každého z nás to nemusí být tato velká témata, kdy se nám objevuje strach, a jak je těžké říct: „Ne. Dobrý, to dobře dopadne.“ Vypínat si ho pomyslně sám v sobě. Je to pro každého jednotlivce těžký proces. A když přijmeme, že to takhle funguje na individuální úrovni, a někdo ví, že přes strach dokáže věci vyobchodovat, nebo pohltnout prostor, nebo nevím co – takhle ani neumím přemýšlet, jako tito psychopati – tak je dobré vědět o technologii moci. A kolik knih a filmů o tom bylo natočeno. Takže je to obchodní artikl. Viz celá vakcinace.

Martina: Jak s tím pracuješ ty? Protože se tady snažíš, aby lidé začali diskutovat o jednotné pandemické smlouvě. Třeba nebudeš úspěšný. Navíc u toho někomu šlápneš na kuří oko, ať už tady, v Etiopii, nebo kdekoli jinde. Jak ty pracuješ se strachem, aby sis v určitém okamžiku neřekl: Ne, ne, já mám rodinu, už házím zpátečku, protože tohle nemám zapotřebí.“ Jak pracuješ se strachem?

Robin Čumpelík: Já nevím. Nevím odpověď. Já jsem vždycky měl rád adrenalin, extrémní sporty, jak na fyzické úrovni, tak na mentální, za hranou, takže pro mě to je přirozené. Je to pro mě, nechci říct sport, ale přirozenost. Takže se samozřejmě strachy objevují, ale já si to k sobě vůbec nepouštím, ale vůbec, takže vypínám. Já z tohoto strach nemám. Lidé mi dost často píší: „Mám o vás strach.“ A já říkám: „Vůbec mi to nepište, protože tímhle strachem vyvoláváte to, že se mi něco přihodí.“

A ještě odpovím jinak: Já ti z toho nemám strach. Než jsem spustil petici WHO, tak neúspěch neexistuje. Protože pro mě je to sonda: Budou lidi chtít? Nebudou chtít. Nevadí. Jak rychle budou chtít? Kolik lidí to podepíše? To všechno je pro mě laboratoř, sonda. Takže neúspěch není, nemůže pro mě být. Pro mě i to, že podpisů bude 2000 kvalitních lidí, kteří budeme propojeni, je obrovský úspěch, a nepotřebuji řečnit někde v nějaké Sněmovně a něco nim tam říkat. Takže když dám jeden příklad, který jsi zmínila: Co když to bude neúspěšné? Nemůže to pro mě být neúspěšné. Proto jsem do toho šel, že vlastně vidím tak obrovskou synergii, že neúspěch tam není.

Martina: Protože na konci bude vždycky poznání o tom, jak se věci mají.

Robin Čumpelík: Poznání, přesně tak. A na to se dá navázat: Už teď máme skupinu, která na tom spolupracuje, poznávají se tam lidi, tvoří spolu, a tak dále, a zároveň se baví o jiných věcech. Takže kde je úspěch? Teď už je zde v takovéto drobnosti. A naučil jsem se s e-peticí, e-government, takže lidem natočím video, jak fungují e-petice, a začneme je vzdělávat v právu. Další úspěch, další drobný úspěch. Dáme jim, ať vědí, jak funguje e-government.

Média, sociální sítě, korporace tady porušují ústavu ČR, a nikdo se o tom nechce bavit. Osvobodit média je klíč ke svobodě.

Martina: Dobře, tak další projednávání pandemické smlouvy bude někdy v květnu, ale my jsme si možná ani nevšimli, že Evropa v polovině září přijala takzvaný European Media Freedom Act, a ty jsi řekl, že tam jsou některé myšlenky vynikající, ale že jako celek tento evropský akt odmítáš. Tak řekni mi, co je tam tak skvělého? A co to nakonec převrstvilo tak, že říkáš: Zase špatně?

Robin Čumpelík: Přiznám se – je to zhruba rok zpátky – a já si už nepamatuji, co tam je. Ale bylo tam to, o čem sníme: Svobodná média – vždyť ono se to tak i jmenuje. Ale já to řeknu možná víc filozoficky: Za hezkými tvářemi se skrývá zlo. Za hezkými slovy se skrývá opak. Bavili jsme se o Velkém resetu, a toto je další příklad. Vždyť vidíme, že média, sociální sítě, korporace tady porušují ústavu České republiky, a nikomu to není blbé, nikdo se o tom nechce ani bavit. To už je ústava – zákon číslo jedna – zbytečný? Tak myslím, že tento Freedom Act by asi měli přejmenovat.

Dobře, že jsi to připomněla, že svoboda slova, nebo vůbec téma svobody, je klíčové, a stálo by za to udělat nějakou veřejnou diskusi. Kolegové mají Sdružení pro obranu svobody slova, a nedávno šel dopis na předsedu vlády, a tam je to perfektně formulované. Takže jsme i mluvili o tom osvobodit média, což je klíč – sociální sítě jsou cenzurované. Dám zase jeden příklad: My jsme dali na sociální sítě rozhovor o vodě. Žádná politika, mám někde schovaný printscreen, a – „Porušujete pravidla komunity“.

Martina: Ano, ten byl o zadržování vody v krajině.

Robin Čumpelík: Ano.

Martina: Nějaké slovo jste zřejmě netrefili.

Robin Čumpelík: Přesně tak.

Martina: Máš pravdu. Už jsme v novém roce, ale já mám ještě tendenci mluvit o minulém roce, ale on už je to předminulý, protože European Media Freedom Act byl už v roce 22.

Robin Čumpelík: Ano.

Technologické firmy předbíhají politický prostor, a přes technologie a peníze určují obsah a tempo legislativy. A tak to nemá být. Cenzura je podle ústavy nepřípustná.

Martina: Vlastně podle této unijní legislativy cokoli, co bude označeno za dezinformace, bude odstraněno z mediálních platform. Přišel jsi už na to, kdo o tom rozhoduje? Víš, jestli je to pořád nějaký počítač, jestli je tam pořád nějaký algoritmus, nebo jestli je tam nějaký úředník?

Robin Čumpelík: Víte, kdo o tom rozhoduje? V naší společné knize Laboratoř myšlenek, kde máš taky rozhovor... Možná trošku osvětu: Na politické úrovni celé Evropy, ve spolupráci digitálního světa, máme Češku, paní Věru Jourovou, a ta, mimochodem, v knize Laboratoř myšlenek říká spoustu odvážných věcí. Tak si říkám, že tyto věci nejsou černobílé. A v tomto jako kdyby ztratila Evropa soudnost.

A já řeknu, co si myslím: Je to o tom, že zřejmě technologické firmy svým technologickým zázemím, vybavením a technologickým náskokem, finančním vybavením, vlastně určují tempo legislativy. Ale takhle by to nemělo být. My jsme těmi, kteří mají tvořit tento prostor, a měli bychom říct: „Takhle to má být. Takové jsou ústavy jednotlivých zemí, a cenzura je podle ústavy nepřípustná.“ Takže: „„Vy jste tady mazal ze sociálních sítí? Tak v tu chvíli má paní Jourová říct: „Jak to, že jste mazali ze sociálních sítí?““ A má to říct jako Češka, a má to říct jako Evropanka. To čekáme od této agendy. Takže odpověď je taková, že toho člověka nedokážu pojmenovat, ale Velký reset to pojmenovává velice dobře. Protože téma digitálního světa, a těchto nástrojů, je tam popsáno dobře. Ale druhá věc je, že se toto celé utrhl, a předbíhá to. Technologická doba natolik předbíhá politický prostor, že vlastně určuje tempo, a to přes technologie a přes peníze.

A o tom bychom se měli bavit, protože finance by takovýmto způsobem neměly zasahovat do politiky, neměly by ovlivňovat zákony, nebo je dokonce psát. To známe z české roviny, že když se tady připravuje zákon, tak ho ve finále píše nějaká poradenka, ne úředníci. Poradenka ho předloží, pak si vymění loga, a dá se to ke schválení. Nebo to napíše ten ČEZ, nebo někdo. Takže toto, myslím, bychom měli oddělit: Kulturně mediální prostor od politiky. Politiku od kapitálu, když máme dost veřejných prostředků, a tak dále. A to je třeba vidět ve zdravotnictví, v digitálním světě...

Proti Velkému resetu bychom měli postavit jinou vizi, která staví na národních státech, regionalizaci, lokální ekonomice, tradici jednotlivých zemí, na štěstí národů. A pak kooperovat.

Martina: A teď ještě tu o Karkulce.

Robin Čumpelík: Přesně tak. Přečtěte si Velký reset, a jdeme na to. Myslím, že naproti Velkému resetu bychom měli postavit jinou vizi, která staví na národních státech, na regionalizaci, na lokální ekonomice, na tradici jednotlivých zemí, a na štěstí národů. A pak se bavít o kooperaci.

Abych řekl jednu vizi, které bych se chtěl věnovat v průběhu roku 2024 – jsou to jakési vize pro republiku. A tam jasně vyplývá, že například Evropa je o sousedství států, a nejbližším sousedství. Takže velká vize prezidenta Havla byla V4. A na čem byla postavena? Na dobrých vztazích mezi sousedy, což je vlastně přirozenost. Protože když nemám dobré vztahy se sousedy, tak jsem v nějakém konfliktu, a už si řežeme ploty, a já nevím, co všechno. A když se to děje mezi státy, tak se to děje s hranicemi.

A tyto platformy států jsou natolik přirozené, že se dějí i tak, i kdyby Evropská unie hned teď přestala existovat. Severské země kooperují v energetice, v marketingu, v mnoha věcech, i když mají na plno věcí milion jiných názorů, ale v mnohém drží při sobě. Nebo jižní státy: Mají lipskou burzu? Nemají lipskou burzu, mají svou burzu. Takže kde je vize Evropy v energetice? Kde je vize? To jsou tak úplně trapně banální otázky, které ve veřejném prostoru neslyšíme. Takže platformy jednotlivých zemí, které kooperují, a mají jednu skutečnou radu – a pak celý Brusel, všechny ty úředníky a byrokracii nepotřebujeme, protože to máme už na úrovni jednotlivých národů.

Martina: Jenomže k tomu samozřejmě není vůle, protože tam je celá armáda úředníků, kteří si tam zřídili poměrně slušné pašalíky, a rozhodně by neměli v úmyslu poslechnout Robina Čumpelíka, a sebrat si svých pět švestek, vrátit rentu, a jít budovat svůj národní stát pro své děti, a pro jeho rozkvět. Z čeho tedy čerpáš naději? Z čeho čerpáš ideály? Protože ty musíme v sobě nějakým způsobem zakotvit.

Robin Čumpelík: Kde je vůle, tam je cesta. Víš, jak jsi řekla, kde je vůle, tam je cesta. O tom to je. Když je síla nějaké myšlenky ve chvíli, kdy máme stále, dá se říct, nějakým způsobem svobodný prostor k tvořivosti, tak se o tom můžeme bavít a předělávat. Můžeme se bavít o idejích a vizích, a ty budou připravené. A zase – nemůže to být neúspěšné. Naprosto pragmaticky si myslím, že o takovýchto věcech jsem nikdy veřejně nemluvil, ale covid nám ukázal inventuru. Spolupracovaly evropské země?

Martina: Ne.

Robin Čumpelík: Ne. Zavřené hranice, kradly si kamióny s rouškami, kdo si co urve z Číny. Tady se čeští politici klaněli čínským letadlům, která přiletěla ve spolupráci se skupinou PPF. Taky zajímavé téma.

Martina: Ale přesto pak přijdeme s tezí, že Německo bude omezovat v případě nedostatku plynu svůj průmysl, aby ho mohlo posílat do České republiky.

Robin Čumpelík: To je síla. Ale to by bylo na další části, nebo ideje. Já na tom pracuji s vámi, s odborníky, s diváky, hloubám si, poznávám. A v případě Evropy si myslím, že to se neudrží. Tohle je starý koncept centralizace moci, která ještě nějakou chvíli bude fungovat, a když potom přijde skutečně krize, tak se to celé rozpadne. Ne, že bych si to přál, to není v tom, že fandím zrušení Evropské unie – o tom to není – ale to je jenom pragmatický pohled na to, že takhle to prostě fungovat nemůže, a nebude.

Takže je otázka, jak to bude fungovat potom, až se to rozpadne. A rozpadne se to buď přes nějaký chaos, když to zjednoduším, a ani nechci říkat to druhé, protože o válce se tady ve velkých médiích mluví furt, a jde z toho mráz po zádech. Takže bavít se o tom, jak Evropa může fungovat jinak, nebo na platformách

jednotlivých zemí, a s jednou nebyrokratickou radou – že tam pár úředníků vyřizuje zápisy, překlady, a tyto věci – to je něco úplně jiného, než odevzdávat všechno ze zemí do jednoho centrálního místa, kde se jednotlivé země oklešťují. Naštěstí, jak říkal Komenský – já si ho zase půjčuju, omlouvám se vám, pane Komenský, nahoru – upozorňoval, že jakmile začneme odevzdávat štěstí zemí – on tam píše o byrokracii, a přesně těchto věcech – tak to skončí špatně, skončí to válkou v Evropě mezi arabskými kulturami, a opět to začne v Německu díky německým principům. A to píše Komenský v 17. století. Tak v tu chvíli si říkám: „A jáje, to měl asi pravdu. O 2. světové válce asi nemohl vědět. Takže, Robine, máš děti, máš tuhle zemi rád, tak pojd' něco tvořit, pojd' se bavit s chytřejšími lidmi, kteří mají zkušenosti, třeba z Evropské unie, a tak dále, o tom, jak to může fungovat jinak.“ Takže toto mě motivuje. Je to vlastně tvůrčí činnost, jako když někdo umí skládat hudbu, nebo maluje obraz. Vzdělávám se tím, a nechávám se de facto unášet poznáním a tvořím.

Nechci válku. Ale svět dělá všechno pro to, abychom spěli do velkého konfliktu. Je na čase udělat všechno pro to, abychom z tohoto začarovaného kruhu vystoupili.

Martina: Robine, i můj korepetitor vždycky, když jsem všechno chtěla hned, říkal: „Všechny myši za sebou.“ My jsme předesťřeli mnoho úskalí, mnoho nebezpečí, mnoho problémů, mnoho dobrých věcí, ale řekni mi: Čím bys začal? Kde začít s tou maličkovostí, s tranzistorovou změnou, která může mnohé velké uvést do pohybu, do pochodu?

Robin Čumpelík: Martinko, ty mi dávaš tak těžké otázky, ale krásné. Když bych těžil z laboratoře, protože všechno, co dělám, není primárně médium, ale laboratoř – ty víš, je to amatérský výzkum – tak hrozně často na toto zaznívá od lidí odpověď: „Začít sám u sebe. Začít jako v komunitě, a tak.“ A to je svatá pravda. Takže já už jsem nějakým svým způsobem začal, ale kdybychom si měli říct čím, tak určitě osvobodit mediální prostor. Když se zasníš, že by začaly vizionářské věci, kdyby bylo zpravodajství jinak, kdyby byly v médiích jiné pohledy na historii, tak by se lidé možná nadechli – něco jako v roce 68.

Martina: Já jsem říkala: Něco malého.

Robin Čumpelík: To je malé. Oslovit média je malé. Ty už to děláš, ty už to děláš dávno. Jak se jmenujete?

Martina: Rádio Universum.

Robin Čumpelík: Svobodné. Ne?

Martina: Svobodné ne. Dokud jsme měli jen jeden pořad, tak jsme byli Svobodné Universum, a v okamžiku, kdy přibyla platforma...

Robin Čumpelík: Dobrá zpráva: Už se to děje. Osvobozuje.

Martina: A to nestačí.

Robin Čumpelík: To je těžká otázka. Já vím, je to těžké. V tu chvíli si lidi řeknou na náměstí... Ne, je to fakt těžké.

Martina: To se zkusilo, a...

Robin Čumpelík: To se zkusilo. Jsem pozorovatel.

Martina: A každému to bylo tak nějak jedno.

Robin Čumpelík: Hodně si studuji věci kolem 68. a 89., a tam jsou odpovědi. Třeba rozhovor s Janem Urbanem – toho si vážím. Na Inovaci republiky to skoro nemá sledovanost, vidělo to asi 1 500 lidí, což je taky hodně, ale on to tam popisuje: Měli jsme unikátní možnost, chtěli jsme diskutovat o vizi pro národ, všechno jsme měli, ale on nikdo nechtěl. Takže možná začít prostě diskusí s odborníky o vizích, a dávat lidem ne strach, ale nabídku. Dát jim nabídku. Takhle by to mohlo vypadat. Zkuste si všichni představit – tys to taky říkala, jak jsi moderovala v Beskydech – kvantování, začít hromadnou meditaci, racionální meditaci nad vizemi. Taky kolikrát řvu do videí, že se nám něco nelíbí, ale takhle by se mi to líbilo – ne jenom mě – tak to pojďme diskutovat. Tak možná začít tím. Protože pak je to vlastně o ničem, furt ukřičené náměstí, a ve finále – co? Vidíš?

Martina: Robine Čumpelíku, co je tvým cílem? Co je na konci tvého snažení, kdy si uvaří Robin Čumpelík kafe, a řekne: Tak, a je hotovo?

Robin Čumpelík: Ty si to dokážeš představit u sebe? Novinařina. Ale to je nekonečný proces. Nekonečno. Já nemám žádné ambice, nemám žádný cíl. Mě je úplně odporný princip politických stran, a tak dále. Zároveň tím vším, co děláme ve veřejném prostoru – myslím v alternativách, bez příslušenství k politickým stranám – už dávno politiku děláme. Nechci války. Nechci válku. A myslím, že svět dělá všechno pro to, abychom spěli do velkého konfliktu. To není strach, že mě nemluví strach, ale jenom racionální pohled na globální dění. A myslím, že je na čase udělat všechno pro to, abychom z toto začarovaného kruhu vystoupili. Když skončila první světová válka, tak existují knihy o tom, jak se sešli myslitelé, a řekli: „Tak tohle ne. Už nikdy. Jak to uděláme?“ Pak skončila druhá: „Tak co? Už ne. Už nikdy.“

Stále se používá slovo „válka“, ale lidé nevědí, o čem mluví

Martina: Už v té první položili základ druhé.

Robin Čumpelík: Přesně tak. A sociální otázky tohoto typu – to už nikdy. Ale teď mluvím o těch, kteří toho nebyli součástí.

Martina: Myslíš filozofy?

Robin Čumpelík: Filozofy. Třeba i Komenský to hodně řešil. Budu si ho půjčovat, protože mě fakt jeho dílo fascinuje. A je to vlastně teď s tebou oslava, protože to prožívám jako oslavu, že zrovna včera to bylo 400 let vydání toho díla. Včera jsem seděl s jedním komeniologem – otázky Komenského jsou opravdu dnešní, radikálně dnešní – a ten komeniolog říká: „My jsme to přeložili, asi před čtyřmi roky, do francouzštiny, a celý nákladák jsme toho odvezli do Paříže.“ A měli připraveny oficiální akce. A někdo dal dopis, jak on to vypráví – myslím, že mi to řekl na kameru – a říká: „No jo, ale oni pak viděli, co tam je napsané, a my jsme to museli odvézt zpátky.“ Tisíce kusů této knihy, což měl být dar. To je prostě neuvěřitelné. Takže tam jsou odpovědi, tam je naznačené, do čeho se řítíme. A jsou tam i odpovědi na to, co dělat, aby k tomu nedošlo. Tato mise je možná nějaké naivní bláznovství, a nevím co, ale život je

krátký na to se o takovéto věci nepokoušet. Takže nevím. Já nechci konflikt v Evropě, nechci ho ani jinde, samozřejmě. Nechci v Evropě konflikt, když máme děti, a máme rádi krajinu. A víš, jak to myslím – co všechno se pak stane?

Martina: Takže, milí posluchači, čtěte Komenského a přemýšlejte.

Robin Čumpelík: Ano, přesně tak. Za to moc děkuji.

Martina: Robine Čumpelíku, já ti moc děkuji za návštěvu ve studiu, děkuji ti za tvůj velmi otevřený rozhovor a za tvou upřímnost. Vážím si toho.

Robin Čumpelík: Taky moc děkuji. Je to pro mě velká čest, a chci poděkovat za tenhle rozhovor. Chci taky poděkovat za psaný rozhovor, který jsme spolu dělali v covidu. Moc si toho vážím – lidé mají možnost si to najít. A měli bychom udělat nějakou společenskou akci, a zamyslet se nad těmi otázkami, které jsme si v covidu dávali do té knihy, a třeba to takto posunout dál.

Martina: Všichni bychom měli zkrátka spolupracovat.

Robin Čumpelík: Spolupracovat, ano.

Martina: To bude ono.

Robin Čumpelík: Ano. A i s nepřáteli. I když to pojmenovávám, nebo se snažím, tak si myslím, že i s nepřáteli bychom měli mít podanou ruku, protože furt je tady v Evropě klid, beze zbraní. Když člověk viděl Etiopii, to je... Lidé stále používají slovo „válka“, a furt nevědí, o čem mluví.

Všechny příspěvky s Robin Čumpelík

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.